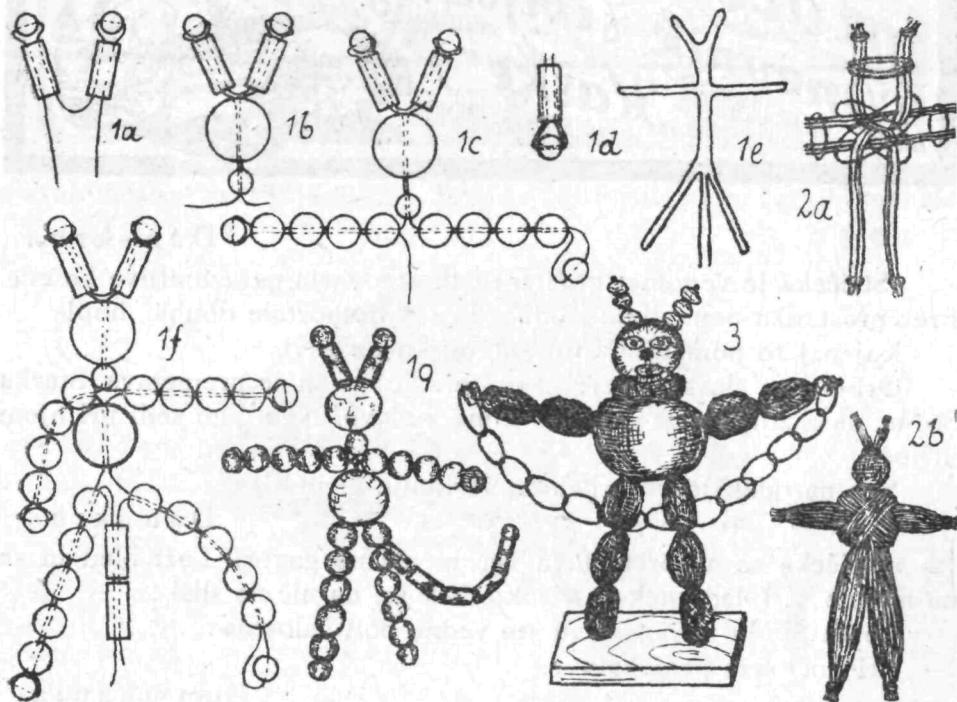

Za češpljevega parklja (števil. 3) potrebujemo eno jabolko, dve smokvi, deset suhih češpelj in nekaj rozin. Tenke lesene paličice tvorijo »okostje« in majhna deščica služi kot opora (stojalo). V jabolko zapičimo poleg pecelja zobotrebec ali ošiljeno vžgalico, nanj našpiknemo smokvo (vrat) in še eno, prebodeno od strani (glava). Pecelj od strani nabodene smokve tvori nos; za oči, usta in rožička pa uporabimo rozine s prav majhnimi koščki vžgalic. Roki in nogi sta iz večjih ostro ošpičenih paličic, na

katere nanizamo suhe slive. Sprednji šapi sta pa dve rozini. Drobna verižica iz žice ali pozlačenega papirja, ki naj jo parkelj drži v roki, ga napravi še strašnejšega. Da ta sadni hudobec trdno stoji, vdolbemo v majhno desko dve luknjici in vtaknemo vanji nogi parklja. Zadostuje pa tudi, če pritrdimo na vsako nogo za oporo večji plutovinasti zamašek.

No, to pot smo vas pa naučili lepih copernij, mar ne? Le imenitno se zabavajte z njimi, pa vsega dobrega polno skledo naj vam prinese sv. Miklavž!

Jesenska.

Tiho, tiho, nina, nana,
da bo mogla spati
naša dobra mati
zemljica zaspana.

Jelše, bukve, hrasti,
njeni otročiči,
so jo poljubili,
z listjem jo pokrili.

In čez božje solnce
zastor potegnile
so meglice sive,
da bo lahko spala
zemlja izgarana,
nina, nana!

Tiho, tiho, nina, nana,
ptički so se skrili,
črčiki umolknili,
padla mrzla slana.

Utva.